

at denne Overvejelse maa føre til et for os gunstigere Resultat, end det for Øjeblikket synes. Det, som den højtærede Minister særlig opholdt sig over, var mærkværdig nok dette, at det foreliggende Forslag ikke som Forslaget fra i Fjor, som den højtærede Minister nu i alle Maader synes at kunne billige, var en „midlertidig“ Foranstaltning. Jeg maa tilstaa, jeg forstaaer ikke hvorfor; thi dette her er akkurat lige saa midlertidigt som Forslaget i Fjor. Det sætter Grænsen et Aar længere ud, men regnet fra nu af bliver Tidsrummet dog omtrent det samme. Det var heller ikke særlig det, som den højtærede Minister ankede over. Men Lovforslaget er jo virkelig — undtagen for § 7's Vedkommende — en midlertidig Foranstaltning; jeg begriber ikke, hvorledes man kan benægte det. Nej, den højtærede Minister mente vel ogsaa nærmest, at det var en midlertidig Foranstaltning, der gav Folk Adgang til Navneforandring efter Regler, der vare egnede til at bære en endelig Foranstaltning. Men det er dog ingen Indvending, at Reglerne ere saadanne, at der intet er til Hinder for at give dem en stedsevarende Karakter. Derfor kunne de jo godt bruges til en midlertidig Foranstaltning. Tidsgrænsen har ikke været drøftet videre i Udvalget, den vare vi alle enige om. *Min* Grund til at ønske den, er — som jeg allerede har omtalt — den, at man derved lægger Pres paa Folk til at tage en Beslutning. Vi vide jo, hvor mange Mennesker — i alt Fald kender jeg ikke saa faa — der gaa rundt med en Tilbøjelighed til Navneforandring og ogsaa ville gøre lidt derfor, men dog skyde det ud Dag for Dag, Aar for Aar. For saadanne Folk vil der være et gavnligt Pres i, at Loven er midlertidig. Det er muligt, at Grunden kan være en anden for andre af Forslagsstillerne. For Forslagsstilleren i Fjor (M. Nielsen) var det maaske Hensynet til, at Lovforslaget lettere vilde gaa igennem, naar Bestemmelserne, hvis der viste sig at være noget galt i dem, ikke gjaldt længere end Lovens Gyldighedstid. Men hvad enten nu Grunden har været den ene eller den anden, tilfredsstilles dette Hensyn lige saa fuldt af vort Forslag i Aar som af Forslaget i Fjor. — Den højtærede Minister lagde dernæst megen Vægt paa, at Lovforslaget i Fjor kun gik ud paa at „legalisere“ det bestaaende, medens vort gik videre. Heller ikke deri kan jeg give den højtærede Minister Ret. Han gennemgik i Detaillerne de enkelte Led i det tidligere Forslags § 1 og ogsaa

i vort Forslags § 1 og søgte derigennem at begrunde sin Mening; men jeg synes ikke, det er lykkedes den højtærede Minister; thi Hovedpunktet i det tidligere Forslag er det, at det heller ikke der fordrædes, at det skal være et Navn, som den vedkommende selv har baaret, og naar *det* ikke fordres, er det ikke nogen Legalisering af en bestaaende Tilstand. For saa vidt kan denne Indvending ikke med større Ret rejses mod vort Forslag end mod det tidligere, og den Bestemmelse, som den højtærede Minister havde mest imod, nemlig § 1 a., gaar netop mere end noget andet Forslag ud paa at legalisere en bestaaende Tilstand. Naar det gamle Forslag, for at en Mand skulde have Lov til at tage det Efternavn, som hans Fader og Bedstefader have baaret, ikke med et Ord krævede, at han selv skal have baaret det, er det ikke nogen Legalisering af en bestaaende Tilstand. Det kan lige saa godt være 30 Aar siden, at den Fader og Bedstefader levede, som det kan være 30 Aar siden, at de Forældre levede, som den højtærede Minister talte om. For saa vidt er der ikke nogen større Mangel ved vort Forslag. Hvad angaar Bestemmelsen i § 1 a., at man skal tage et Navn, hvorunder man selv er almindelig kendt, kan man sandelig ikke indvende, at det ikke er at legalisere en bestaaende Tilstand; thi det er det netop mere end nogen Bestemmelse i det gamle Forslag. Det kan ikke falde mig ind at lægge Skjul paa, at vi med Hensyn til § 1 b. gaar noget videre end det tidligere Forslag; idet vi ikke blot begrænse Valget til det Navn, som Fæderen og Bedstefæderen have baaret, men udvider det paa den af den højtærede Minister omtalte Maade. Men er det end saaledes en Udvidelse, saa er det dog ingen Forandring med Hensyn til Legaliseringen. I saa Henseende er der ikke Tale om Legalisering, hverken i det gamle eller i vort Forslag, det, der er Tale om, er i begge Tilfælde noget nyt. Med Hensyn til § 1 c., skal jeg indrømme, at vort Forslag maaske er noget for løst, hvis det virkelig skulde kunne føre til, at Folk, der ikke havde Hjemmel i a. og b. til at faa et Navn, men ere saa heldige at eje en lille Ejendom, kunne smække et Navn op paa den og saa antage det. Det har ikke været vor Mening, og jeg tror at turde sige, at vi ere fuldt ud villige til at begrænse det til et mere fornuftigt Indhold, f. Eks. at Ejendommen skal have haft dette Navn i en vis Aarrække eller saadant noget. Med Hensyn til de Bestemmelser, vi have truffet